

II. **W**e drubim Thelu, wot teho Slepého wuczi nas ton Evangelista jedyn jara dobry proschersti Kumscht, kak my wuknyč dyrbinny Bohu Knesej snaschej Modlitwu se Schije nendž, so nestrachowacž a nehanibowacž wot njeho proŝnyč, tejšch newopschestacž, ale pschezo snoweho proŝnyč. Pschetož schtuž bojasny je, ton so skoro da wotpokasacž, a ton so nehodži k Proschemu. Tudy dyrbinny to hajnbniwe Waschnje zylje wostajicž, a febi myšlicž: So to nasch Boh a Knes tak mjecz chze, so my proŝyč nepschestacž, ale we Modlitwi sawostacž dyrbinny. Pschetož to je jeho Spodobanje, a Czesz so won welje dawacž chze, a jemu so derje spodoba, so so my welje dobreho wot njeho nadžijemy, a wot njeho proŝymy. Ktemu wabi nas tejšch nascha wulka Potrebnosž. Tehodla dyrbinny my to tak radži cžinicz, hacž rad won to widži.

Pschetož schtuž tak dołho cžakacž chze, hacž by hodny byt, so jemu Boh njeschto dak by, ton wjeszje nidy nicžo proŝnyč nebudže. Tehodla je najljerje, so ty to hajnbniwe Waschnje wotpotožisch, Hubu smolom rosdajisch a reknjesch: Kneze! Ja tsju tu a tam we wulkej Strachoszi a Rusy Cžjeta a Duschje, potrebam tehodla twojeje Pomozny a Troschta, tu schak ty mi nochžyť sawowedžicž, ale ju mi wjeszje dacž dostacž, po twojim nadnem Sslubenju. Proscherjo na Drohach a Dworach, moža ton Kumscht jara derje, je jim tejšch husto treba, ale Ludžjo to radži ne-

widža, woni so srosnjewaju, wot pokasaju tajkich Proscherjow snewuschnemi Sstowami. Ale nasch Boh a Knes ma tajkich nehajnbitych Proscherjow rad, kotři pschezo krobhje proscha, a so wot pokasacž nedadža, kajž my tudy natym Sslepym widžimy. Won bydžische rad strowej a widžazej Woczi wsak. Tehodla, jako won ton Restot teho Luda křyscheseke kři nimo džjesche, prascha won predy, schto to je, a jako won wot Jesusa křyschi, sawocžnje won smolom wolacž: Jesu, ty Ssyno Dawitowy, smjel so nademnu! A dnyž jemu cži, kotři predy džjechu, rožachu, so melcžecž dyrbi, da won wo to nerodži, haj bolje wofa won.

To je prawy narabny a pjekny Proscher, kajž jich nasch Boh a Knes rad ma. Tehodla dyrbinny tu ton Herempel derje na Kedybu wsacž, a tejšch knaschemu Knesej Křystušej tak pschistupicž, so knjemu wolacž a proŝyč: O Kneze! Ja křym kudy Křeschnik, daj so twoje Křalestwo tejšch kemni pschindie! Wodaj mi moje Winy! Pomhaj tu, pomhaj tam! zc. Schtuž tak proŝny, a nehajnbicžje pschi nim wostanje, ton prawje cžini, a nasch Boh a Knes widži to rad, pschetož won neje nesczerplivy, jako my Cžlowekoyo. Nas može jedyn psches nehajnbite Proschemie wostudwonych, nelubosnych a rostobonych sežinicž, jemu pak je to wulka Cžesz, so jeho sa mitosžiweho Knesa džeržimy, a s Proschemjom nepschestanjemy, ale prajimy: Kneze! To je twoja Cžesz, psches kotruž